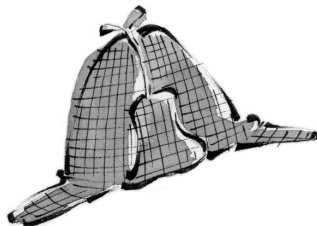

Inhoud

1	Mag ik meedoen?	7
2	Het geheimzinnige huis	13
3	Een roep om hulp	19
4	Het prullenpakhuis	26
5	De indringer	33
6	Deal!	40
7	Wat doet hij met dat geld?	46
8	Het plan van Koos' vader	53
9	Laat je niet meer zien	60
10	De kroningszegel	66
11	De geheimzinnige deur	73
12	Dikke Hannes	80
13	<i>Hoe het afliep</i>	86

1 Mag ik meedoen?

‘**W**ie heeft er nog iets bijzonders beleefd dit weekend?’ vraagt meester De Vries. Hij zit op een hoek van zijn bureau en kijkt nieuwsgierig de klas rond. Er schieten verschillende vingers de lucht in. De meester wacht even en zegt dan: ‘Erik, wat wil jij over dit weekend kwijt?’ De jongen draait namelijk zijn arm haast uit de kom, zo graag wil hij iets vertellen.

‘Ik heb met mijn vader en mijn broer Gerben gevist ... op zee!’

‘Wow’, zegt de meester. ‘Vertel er eens wat over.’

‘Nou, we gingen naar ... eh ... Den Helder. Daar lag een boot op ons te wachten. We gingen aan boord met nog meer mannen. En toen voeren we de zee op. Dat was stoer, joh.’

‘Werd je niet zeeziek?’ vraagt Koos. Hij moet niets hebben van stoere dingen, en dat kun je ook wel aan zijn stem horen.

Maar Erik hoort het niet. ‘Nee’, juicht hij bijna. ‘Ik niet, maar er waren wel kerels die de halve reis over de reling hebben gehangen. Lachen, joh.’

Koos snuift. Met een boot mee en dan misselijk over de reling hangen, en dat voor de lol?! Hoe dom kun je zijn?

‘En, heb je nog wat gevangen?’ wil de meester weten.

Erik knikt heftig. ‘Je krijgt een hengel met een heleboel haken. Daarmee sleur je de vissen achter elkaar uit het water. We hebben een emmer vol vis mee naar huis genomen. Mijn vader en moeder zijn een avond bezig geweest om alle vissen schoon te maken.’

‘Poeh’, zegt meester De Vries. ‘Dus jullie eten de komende tijd vooral vis.’

Erik houdt zijn duim en wijsvinger tegen elkaar en geeft er een kusje op. ‘Mijn moeder kan zó lekker vis bakken ... Heerlijk!’

‘Geweldig, jongen’, grinnikt de meester. ‘Wie heeft er ook een mooi verhaal? Nu een meisje ... Iris.’

‘Koos en ik hebben een echte zaak opgelost’, zegt Iris trots.

Koos ziet dat de halve klas nieuwsgierig achteromkijkt. Waarom doet Iris dat nu? Het gaat hun klasgenoten toch niets aan hoe het met het detectivebureau gaat? Dat snappen ze toch niet.

‘Koos had een advertentie in de krant gezet’, legt Iris uit. ‘Niet veel later belde er een mevrouw. Zij wilde alleen maar praten met een vrouwelijke detective. Nou, dat ben ik dus!’ Ze vertelt in geuren en kleuren over het mysterie van de enorme modelspoorbaan in de kelder van het huis van mevrouw Jongsma.

Iris kan wel vertellen. Dat moet Koos toegeven. De klas hangt aan haar lippen en de meester vindt het blijkbaar geen probleem dat ze zo lang vertelt.

‘We krijgen vast nog een leuke beloning’, besluit Iris haar verhaal. Koos schudt zijn hoofd. Zoiets moet je niet zeggen. Een detective moet juist een beetje geheimzinnig doen over wat hij verdient. Een rijke klant kun je meer laten betalen dan een arme. Daar moet je een beetje slim in zijn.

Koos ziet dat de meester op zijn horloge kijkt. ‘Oeps’, zegt meester De Vries. ‘Ik heb jullie iets te lang laten praten. Jullie hadden dan ook bijzondere verhalen vandaag! Het is nu de hoogste tijd voor het bijbelverhaal van vanmorgen. Wie weet nog waar ik afgelopen vrijdag over verteld heb?’

Er verschijnen heel wat vragende blikken. Waar ging het ook alweer over? Emily steekt haar vinger op en de meester geeft haar de beurt. ‘Het verhaal van Simson, meester. Hij bond fakkels aan vossenstaarten.’

‘O ja!’ klinkt het van alle kanten.
‘En de hele oogst stond in de fik’, lacht Erik.
‘Cool.’
‘Cool?’ snuift Koos. ‘Brand is niet cool, vuur is heet.’ Hij ziet een paar klasgenoten in de lach schieten. Erik kan er ook wel om lachen.

Meester De Vries grinnikt wat. ‘Wie heeft er weleens een deur opgetild?’ vraagt hij vervolgens.

Kornelia steekt haar vinger op.
‘Mijn vader heeft ons huis geveerd en toen heeft hij de deuren eruit getild. Die zijn echt loeizwaar.’

‘Waren dat kamerdeuren of buitendeuren?’ wil de meester weten.
‘Kamerdeuren’, zegt Kornelia.

‘Dat dacht ik al. Buitendeuren zijn nog veel zwaarder dan kamerdeuren. En wat denk je van de deur van de kerk?’

‘Dat is echt een joekel’, vindt Arend.

‘Precies’, zegt de meester. ‘Een poortdeur is nóg veel groter. En daar gaat ons verhaal vanmorgen over.’ Meteen begint meester De Vries te vertellen. Koos geniet. Hij kent het verhaal van de poortdeuren van Gaza wel, maar als de meester het verhaal vertelt, zie je het gewoon voor je: Simson die de poortdeuren van Gaza naar Hebron sleept. Koos heeft het weleens opgezocht in een atlas. Van Gaza naar Hebron is 30 kilometer. Dat is net zo ver als van hun huis naar Leeuwarden!

Later die ochtend gaat de bel. Het is pauze! Hier en daar wordt opgelucht gezucht. De meeste kinderen zijn blij dat de rekenles is af-

gelopen. Als Koos naar de gang loopt, geeft Erik hem een mep op zijn schouder. ‘Wow, wat knap dat je de puzzel van die spoorbaan op kon lossen.’

Koos haalt zijn schouders een beetje op. Hij weet nog steeds niet zo goed hoe hij op een complimentje moet reageren. ‘Och, het was niet zo heel moeilijk.’ Gelukkig loopt Erik snel door. Koos gaat zelf ook zo snel mogelijk naar buiten.

Iris staat op het plein met Emily te praten. Tot Koos’ verbazing kijkt ze een beetje zorgelijk. Dat is wel vreemd, want Iris lacht altijd en ze is meestal enthousiast en opgewekt. Maar wat kan het hem eigenlijk ook schelen. Het is vast meidenpraat. Er zal wel ergens een zielig konijn zijn weggelopen, of zo. Of een paard verkouden zijn, denkt hij grinnikend. Hij steekt het plein over en gaat op een van de bankjes in het zonnetje zitten. De pauze is een ideaal moment om goed na te denken. Helaas duurt de rust niet lang ...

Door zijn wimpers ziet hij dat Iris en Emily naar hem toe komen. Blijkbaar moeten ze hem hebben. Ach, dat maakt niet uit. Hij kan vast snel antwoord geven op hun vraag. Zeker als ze bijvoorbeeld de prijzen van postzegels willen weten, die kent hij uit zijn hoofd. De laatste weken is hij namelijk druk geweest met postzegels. Sommige zegels zijn heel veel geld waard! Het is dus behoorlijk interessant om postzegels te verzamelen.

‘Emily heeft een vraag’, zegt Iris, zodra ze voor hem staat.

Koos spreidt zijn handen. ‘Er is weinig waar ik geen verstand van heb’, zegt hij niet bepaald bescheiden. ‘Alleen onderwerpen zoals “vissen op zee”. Zoiets interesseert me niets.’

‘Oké’, zegt Emily. ‘Kort en goed: kan ik lid worden van jullie detectivebureau?’

Koos kijkt haar verbaasd aan. ‘Net zo kort en goed: nee.’

Emily slaat haar armen over elkaar. ‘Waarom niet?’

‘Omdat we je niet nodig hebben’, legt Koos uit. ‘Detectives werken meestal alleen. Heel soms met z’n tweeën, nooit met z’n drieën.’

‘Heb je weleens van de drie musketiers gehoord?’ vraagt Emily.

Koos snuift. ‘Dat waren geen detectives. Ze heten bovendien gek genoeg “de drie musketiers”, terwijl ze altijd met vier personen waren. Ook komen ze uit een boek. Ze zijn niet echt.’

Emily wijst op de twee petten die Koos altijd draagt om op Sherlock Holmes te lijken. ‘En die Sherlock “dinges” dan? Hij is ook niet echt!’ Koos zucht. Vrouwen! Altijd maar mekkeren. ‘Dat is anders. Sherlock Holmes deed bijna alles alleen. Af en toe werd hij geholpen door zijn vriend, dokter Watson. Zo gaat het ook in ons detectivebureau.’

‘Wat?!’ roept Iris boos. ‘Beweer je nu dat jij al het werk doet? Ik ben net zo belangrijk als jij. Als ik er niet was geweest, had jij de zaak van de modelspoorbaan niet gehad.’

Koos heft afwerend zijn handen op. ‘Oké, oké, je hebt gelijk. Ik ben de man van het denkwerk en jij bent van de judo. Alleen hebben we nog niet veel zaken gehad, waarbij we judo nodig hadden. Maar misschien komen die nog.’ Hij ziet dat Iris nog steeds boos kijkt, maar voordat hij nog wat kan zeggen, opent Emily haar mond.

‘Ik ben ook best goed in dingen’, doet ze een duit in het zakje.

‘Zit je op judo?’ wil Koos weten.

‘Nee, maar ik kan wel goed ... eh ... tekenen.’

Koos schudt zijn hoofd. ‘Ja, en misschien kun je ook wel goed breien of vioolspelen, maar daar heb je in een detectivebureau niet zo veel aan.’

‘Waar heb je dan wél wat aan in een detectivebureau?’ wil Emily weten.

‘Je moet vooral heel slim zijn. Dat ben ik toevallig. Het is daarnaast heel handig als je sterk bent. En dat is Iris.’ Koos kijkt met een

schuin oog naar Iris. Misschien dat ze nu iets minder boos op hem is. 'Wij hebben de taken dus goed verdeeld, en meer hebben we niet nodig. Dus ... helaas, Emily.'

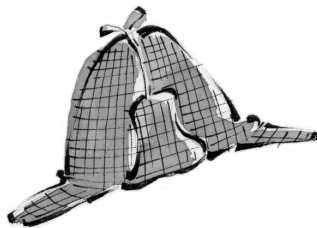
Emily krabt aan haar kin. Dan knijpt ze een oog half dicht en wijst naar Koos. 'Je vergeet iets.'

'O?' zegt Koos nieuwsgierig. 'Wat dan?'

'Kijk', zegt Emily. 'Je kunt nog zo slim zijn, en ongelooflijk sterk, maar als je geen zaak hebt, kun je nog niets beginnen.'

Koos kijkt gespannen op. 'Heb jij een zaak dan?'

Emily tuit haar lippen en kijkt naar de lucht. 'Nou, dat zou best eens kunnen.'

2 *Het geheimzinnige huis*

‘Vertel maar snel,’ zegt Koos, ‘voordat de pauze voorbij is. We kunnen best een zaak gebruiken.’

Emily kijkt hem doordringend aan. ‘Dus nu ben ik opeens wel goed genoeg?’

Koos gooit het meteen over een andere boeg. ‘Waarom wil je eigenlijk lid worden?’

‘Omdat ik van avontuur houd. En ... ik denk dat je er ook best goed mee kunt verdienen.’

‘Je moet het niet voor het geld doen’, vindt Iris.

Daar is Koos het helemaal niet mee eens. Als het aan Iris ligt, doen ze al hun werk gratis en verdienen ze geen cent. Dat is typisch Iris. Hij zucht. Dan kijkt hij toch wat belangstellender naar Emily. ‘Denk je dat jij een zaak kunt aandrazen waarmee wat te verdienen valt?’ Emily haalt haar schouders op. ‘Ik zal eerlijk zijn: of er geld te verdienen valt, weet ik niet, maar gek is het wel. De zaak die ik in gedachten heb, is bovendien best spannend.’

Koos voelt een rilling over zijn rug lopen. Spannend? Hij weet dat je als detective eigenlijk heel erg van spannende dingen moet houden, maar diep in hem woont nog steeds het bange jongetje dat van moeilijke puzzels houdt, niet van spanning.

‘Wow’, hoort hij Iris zeggen. ‘Je maakt me wel heel nieuwsgierig.’

‘Het is ook echt heel bijzonder’, zegt Emily triomfantelijk.

Koos ziet dat Iris naar hem kijkt. ‘We hebben toch samen een detectivebureau? Mag ik ook wat zeggen, of bepaal jij alleen wie er met ons mee mag doen?’

Koos voelt aan dat dit de verkeerde kant op gaat. Hij wil geen extra lid, maar Emily zomaar aan de kant schuiven, kan nu ook niet meer. Hij steekt zijn beide handen met de palmen naar voren omhoog. ‘Als Emily een zaak regelt, die de moeite waard is, mag ze deze keer meedoen. Als een tijdelijk lid. Wat vinden jullie daarvan?’

‘Top’, juicht Emily. ‘En als ik het goed doe? Mag ik dan blijven?’

‘Dat heb ik niet gezegd’, zegt Koos snel. ‘Kom eerst maar eens met je verhaal voor de dag.’

Emily kijkt op haar horloge. ‘Dat kan nog nét, voordat de pauze is afgelopen.’

Emily gaat op een bankje zitten en kucht een keer. ‘Weten jullie waar ik woon?’

‘Nee’, geeft Koos toe.

Iris twijfelt. ‘Jij woont toch in de buurt van het centrum?’

‘Klopt’, zegt Emily. ‘Ik woon aan de Stationsweg.’

Koos knikt. Hij herinnert zich hun avontuur met het postzegelmysterie.* Dat speelde zich af in een oude villa aan de Stationsweg. Hij weet dat daar veel van die oude villa’s staan. ‘Ik ken die buurt inmiddels wel een beetje’, zegt hij, terwijl hij met twee vingers zijn pet aantikt.

Emily buigt zich een beetje voorover. ‘Bij ons in de buurt woont een zonderling’, zegt ze met een geheimzinnige stem.

‘Wat is een zonderling?’ wil Iris weten.

‘Een gek’, zegt Koos meteen.

Emily protesteert. ‘Dat mag ik niet zeggen van mijn moeder, maar er zitten wel een paar schroefjes bij hem los.’

‘Hoezo?’ vraagt Koos nieuwsgierig.

* Zie: *De mysterieuze postzegelpuzzel*

‘Die man gedraagt zich heel vreemd. Als je bij hem aanbelt, doet hij de deur niet open. Op straat zeg ik hem weleens heel aardig gedag, en dan gromt hij alleen maar wat. Hij is echt een heel aparte vent.’ ‘Oké,’ zegt Koos langzaam, ‘maar wat heeft die man met ons detectivebureau te maken? Er zijn zo veel onvriendelijke mensen op de wereld.’

Emily fluistert bijna. ‘Die man is vreemd, maar zijn huis is nog veel vreemder.’

Koos ziet dat Iris nieuwsgierig naar voren schuift. ‘Wat is er dan met dat huis?’

‘Er zit best een grote tuin om het huis’, begint Emily. ‘Ik ben er al een paar keer stiekem doorheen geslopen. De man heet meneer Obbema. Dat staat op een bordje naast zijn voordeur. Dat is niet zo gek, maar ...’ Emily kijkt Koos en Iris om de beurt aan, voordat ze haar zin afmaakt, ‘als je door het raam kijkt, zie je alleen maar kranten.’ ‘Heeft hij de ramen met kranten dichtgeplakt?’ vraagt Koos.

‘Nee, dat is nu juist het vreemde eraan. Er liggen stapels kranten opgestapeld achter het raam, zodat je helemaal niet meer naar buiten kunt kijken. Of naar binnen, natuurlijk. En dat is bij de andere ramen ook zo. Sommige hebben gordijnen, maar die zitten altijd dicht, in ieder geval op de benedenverdieping. Ik ben een keer op het schuurtje geklommen en heb bij een van de slaapkamers naar binnen gekeken. Er was een kier in het gordijn. Ik kon niet heel goed onderscheiden wat ik zag, want het was behoorlijk donker binnen. Toch zag ik dat de slaapkamer vol stond met van alles en nog wat. Het leek wel op een rommelmarkt! Het huis heeft een grote zolder. Waarom zet hij daar al die rommel niet neer?’

Koos snapt nog steeds niet waar Emily naartoe wil. Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik snap niet waarom je dat aan ons vertelt. Als iemand zijn huis vol zoi wil zetten, moet hij dat toch zelf weten?’